

ORPO

Kesäk. 27 p. 1903

N:o 7. Juokseva N:o 11.

1903.

"Pieninkin valo pimeydessä saattaa
roskot hämmästyntään"

J.K.

Tervehdys runo.

Terve sä joukkue pienuinen.
Terve, alku sä tuhanteen.
Vaik' aatteemme viel on vieno-
nen
paisuva on se yhä puuhaten.
Ja terve ystävät yhtehen.
Ja terve "Erakko" seuramme.
Siel' kerta nähdä tuottelien
hoimme, jos yhä seuraamme.

Ohin, terve kantamme liittokan,
Tän yhteis parhaan valvontaan!
Raha mahdin kans'noin taistokan
Uljana rientäin tarjintaan--
Et' aatteemme jaloa ja uutta ois,
puhuen onurteella muurahain--
Käy saiturit tiellämme nyt jo
pois!
Teemme työtä jo yhdistäin---
etin' valppain mielin me ponnistoin,
astamme kansain - keskustaan.
Jos "pimeitä veikkoja" joukkoltoin-
kääntää voirimme takvastaan.

Sis kansaamme et saa väänlätkkään,
Nurin, narin niskoja marskuttaa.

Wain vuotemme juhlaa nyt viettäköön,
Jo innolla marsien ryskätköön.

Kos terve kaikki nyt yhtehen!

Ja liiton merkkinä huiskuttaa,
voit käättäs; eestä lippusen.

Hurraen ilmoille kouuttuu...!

William Koskinen.

Kun Taavo Pietarila meni upseerikouluun.

Taavo Pietarila oli jo elä-
nyt parhaan nuoruutensa ajan,
vaan kun hän kuuli, että naapur-
ri: Tervola, aikoo lähettää poi-
kansa upseeri koulun, kävi
se kunnan Pietarilan sisulle.
Pietarilla ei Tosin ollut poi-
kaa, että olisi voinut lähettää
sen upseeri koulun, siksi
päättikin hän menoa itse.
Ihmiät ensin alussa nauroi-
vat hänen tuumalleen ja kuis-
keivat, että: "sillä jo alkaa
vaivata vanhuuden hope-

ryys" y. m. s. vaan Paavo väit-
ti vähät siitä mitä ihmiset
pukuiivat.

— Uhallakin näyttän, eikö evers-
tin sinetti käy minunkin
päälleni, uhmaili Pietarila
lähtessään.

— "Jepprettarin sinettiä kai
tarkoitatte," huusi joku il-
kuen joukosta hänelle jää hy-
väisiksi!

Tuo vaan antoi uutta introa
Pietarilalle "Minäkö jeppretta-
riksi... minä, joka olen suv-
rittamut 3 markalla kaptei-
min Tuokimmon..., olen ot-
lut kokkina loivoisa... onat-
truusina... perämiehenä
... Takat' tulimmoista, sen
vieta' kostan. Flatuttomin-
päin seisotte kahden puo-
len tieta' kuin ajaa porhat-
lan kaksi valjak. ---" Tässä
pysähtyi Pietarila, ja tahto-
nattaan meni käsi joovi tas-
kuun jossa oli kukkaro sisät-
täen. muutamia kupari-
lenttaji (kolikoita).

"Kaksi valjakolla ja ainakin
everstin - ettei kenttään - ai-
nelli päältä."

"Mutta minkälainen se
everstin sinetti onkaan

— tarkoitan hevossaarten

— ?" mietiskeli Pietarila ju-

massa matkustajaisansa. Sie-

täisi kysyä: Tuolla matkan-
kumppanilla. Kyllä kai hän
—, vaan jos se alkaa nauramaan,
epäili Pietarila. Mutta aja-
tus oli sentään niin kiihoit-
tava, että ei matkamut olta
kysymästä:

"Tietäisikö herra sanova mi-
nulle minkälainen on: hevos-
kaartin everstin uniformu?
Minä Toissa aijon minkun-
hm - hm - eessiksi."

"Joo kyllä minä... Se on:
Tuommonen: silkkinen
takki, kullasilla polteleit-
la ja silkistä housut
kulta nauhalla, ja kuffokin-
kät kannuksilla varuste-
tat - kullosta tietysti. Ja
kahla metriä pitkä mieta-
ka," vastasi vieras, hyvin
ivallinen katse silmissä,
joka ei kuitenkaan jäänyt
Pietarilalta huomaamatta.

"Ettehan te vaan narraa?"

"Minäkö"? Etä minä nar-
raisin? Ei saamari soikoon,
minä en suvaitse, että minut
se kukaan narraa, ja sitesi
en minäkään ketään tahdo
vetää nenästä! Vaaan ritte-
hän tiedätte, kun sen tie-
natten, olenko narraunut.
jos vielä epäilette ja sanotte,
että minä narraan niin
Tuosta ---!"

"Joo, oo, eihän minä Tok-
do Torea kenenkään kans-
sa, vaan kun en ole itse näh-
nyt niin onko kumma, että
epäilen?"

Pövinnoksi sai Pietarila
areamalla ostaa ryyppy mie-
heen, joka vähensi ennes-
tään heikon kukkaron
vieläkin lähemmäksi.

Mutta muistui mieleen
ontaan: "sittkinen totti,
kannukset ja mitä kaik-
kea se sanokaan. Kyllä tös-
sä vielä kuin kerültään
ollaan herrakin. Toisiin,
se, Tuokin ryökynä, käyttä
yytyy. Ei se silloin irvis-
tele, eipä totta---! Waa
jos eivät olakkaan sinne
kouluun kuin on noin
laika kukkaro." ja samal-
la Pietarila heitti surke-
an kotteen lompakkoon.

"Kummenen-, viistois-
taja yks on kuusitoista...
32 penniä kaikestaan" mu-
rakti hän paistatun kuk-
karon künni. "Kyllä ei
sillä pitkälle potkita,
mutta onhan se yrittö lu-
pa jätellä" lohdutteli hän
itseänsä kaadulla pävet-
lessään.

Yhä raskaammaksi kävi
sydän-ala jota niin -

kummasti kouri- lähennet-
lessä koututalva.

"Mitähän se Tuokin mies
katsoi niin pitkään, eihän
se vaan minun tuohivirsuja-
ni---" Titeummalle ei Pieta-
rila uskaltanut ajatella, sillä
alkoi niin jo päästä huimata.

"Tuossahan tuo on jo, tuo
upseerikoulukin." Ettei itoos
niin kummasti vihloa sydän-
alaa, että täytyi istahtaa
aitovarteen huilaamaan.

Sinä istuessa rupesi hän tir-
kistään aidan raosta kar-
tanalle kuin ka sielä op-
pilaat harjoittelivat.

"Ohoin sitä minäkin vielä
teen" tuumoi Piatarila.

Hän oli niin syvään aja-
tuksiin voipunut, että ei huo-
mannut miten häntä "pit-
käpippinen" epäilevästi
tarkasteli: ja ei aikaakaan
kun jo tarttu Pietarilan
koulukseen ja alkoi häntä
ravistamaan.

"Kuka olet sinä ja missä
asut? Tiustasi potisi.

"Mi-mi-minä olen
Pie-pie-pietarila ja olen
menossa upseeri koulun.

"Upseerikoulun...? Pi-
tähän minäkin! Et tain-
nut saada tarpeeksi viime-
 yönä? Häh?"

"Mitä te tarkoittatte?"

"Mitäkö minä tarkoitan?"

Tiaan sen saat tietää!

Mars! kamariin!"

Ei sinä auttanut vasta-
väitteest, tuli Pietarita pian
luomaamaan ja siksi hän
katsoikin parhaaksi, sen-
rata kiltisti mukana.

Kamariin tultua antoi po-
liisi pitkän raportin: miten
hän oli nähnyt tämän mie-
hen tirkistelevän aidan raos-

ta ja heti rupeisi epäilemään
hän, että eikohan se ole vaan
niitä murtovarkaita jotka vii-

mejonä murtausi sisään ja vei

kassan mennessään jossa oli:

59 markkaa 80 penniä, eikä ollut

hänet kiinni ja Toim kamariin

hänet." Komarsjus taas tiedus-

teli: "Kuka ja mistä hän on?"

"Pietarita vastasi: kuka hän

on, ja mistä hän on, vaan

onnettomuudeksi ei ollut pas-

sia, eikä papintodistusta,

nim ei sinä onni auttanut

kuin viettää: putkassa

työtä ja odottaa seuraavan

päivän oikeutta.

Oikeudessa kävi sel-

välle, että hän oli syytön

vaan kun hänellä ei ollut ra-

haa muuta kuin 32 penniä,

päätli oikeus hänet lähe-

tollavaksi: ruununkyytimä

tabaisiin kolipitäjäänsä.

Käin onnettomasti päättyi

Pietaritan upseerikouluun

meno, ja jos kuka haluaa rin-

taa hänen kansansa, ei tar-

vitse muuta, kuin kysyä:

"Eikö se Pietarita kohta kä-

velle everstin sinettiä?"

Oras.

Haapalan Jaava.

"Työnnä, työnnä, työnnä

elemmäksi" sanui runtari

Sandra laprelle, kuin lopi

juuri työkäsi äitien kuvit-

lista puna rikkia puitten

välillä helli uunissa.

"Panttruu, Panttruu

Herra riinakkoon ja farbron

vielä käskes!" huusi kima-

kalla äänellä kaden ärrän

kansa - Haapalan Jaava.

"Mitä annat kaikki lapret-

le! Wihki rikkie, lusikat

ja kaikki laprella pitää

oleman! Anna vielä kut-

tu sarmukreja ja ketkos -

kin sille, niin kyllä re-

nistä hyvät Tekee" va-

kutti runtari, samalla

kuin veti kätensä suo-

raksi: pitki lankain mu-

kana.

Jaava oli juosut ot-

Tamaan pois rikkunsa
hellin unista joka vielä
oli vahin koittumaton.
Sandra lapsi, seisoi itkun
vastaamana unien ääressä
sormi suussa.

"Ei si rillä nyt kaik-
ki ole ollut." sanoi Jaava
itse puotustukseksensa.
Tuolla kammarin pöydät-
tä se tämän on ottanut."

"Miksi ei, rillä se ole
ollut, ne kolme päivää
mitä minä täätä olen
ollut, niin aina se rillä
on ollut vedettävänä
pitkin permantoa joka
ei suinkaan ole puhdas.
Siinä on iänkaikkaisen
vanha lika ja päättinek-
si veri paikkja...."

Nyt suutari oli saanut
sanotuksi kaikki yhdellä
kertaa. Oli sanonut senki
mitä ajatteli heti kuin
taloon tuli.

Kiellämättä oli
Hlaapalassa likaisten
permantto mitä koko pi-
tajassa tiettiin olevan.
Se kühti suutarin sit-
missä kuin huonot-
si, lankattu saapas, ja
ikä se ihme ollutkaan.
Jouluki oli Jaava rautä-
lapiön kanssa hirtannut

permanttoa ja vähän ve-
dellä valettu ja rilla tun-
dan kanssa kuivannut.

Nyt oli jo huhtikuun
kösissä. Puutasi oli teke-
mässä Hlaapalan miijalle
pitkavartisia saappoita
reikä luittelemassa kuni-
toon Hlaapalan hevosten
kerä valjoita.

Jaava kaappasi lusi-
kan, jolla suutarin olita-
pana aina syödi, ylös per-
mannosta ja pyhtöisi ha-
meensa ennentkuin vis-
kaisen pöydelle ja pois.
tu kammarin itkemään
suutarin arvostelusta.
Sillä Jaava piti itseän-
sä ristinä ja puhtaana-
pitävöisenä ihmisenä.

J. O. Teurata.

Wisastua tarvitsemme.

Tuossa minä muistan
yhdän esimerkin joka on
hyvin työdyllinen tämän-
kin aikuisille ihmisille,
vaikka se on hyvin vanha.

Olitini, äiti kertoi: ja
pahaksi, hänen vanhemp-
man, sisarensa miehen
tyhyt näköisyyttä. Sillä
hänen sisaronsa oli sen ai-
kuisia aatteeseen koho-

via naisia ja tahto: ker-
toa sitä ajatus voimmaan
ra-palkinudessa, kaiken-
laisissa sen aikuisissa
seuroissa ja vielä kuin
hän oli oppinut jotain
sakkien kirjoittamaan, niin
hän aikoi jotain. Meri yk-
siväisyteen tehdön la-
veat kertomukset kuinka
maalliset yritykset menesty-
vät ja kehittäisi nyt nous-
vaa sukupolvea, jos niin
tekirimme. Waan hän ei
malttanut olla näyttämättä
ja lukematta miehellensä,
mitä hän on naiseksi aikaa
saanut. Mutta, mies oli
kokonaan Toista luuta. Hän
työnsänsä vain asian yksi
puolisuuksien ja se joka oli
uuden elämän taisteluihin
viepä tie, niin hän vaan
nauraen sanoi: että nuo on
jonkin joutavia toruja.
Eihän me mitään tuottoi-
sista viisasta ja toisek-
si tuottoiset on min pit-
kiä että kuka niitä vitui-
kuntella.
Ja, hänkin oli nainen,
hän uskoi, että miehet
paremmin ymmärtää, voit-
ka Jussikin, että hänessä ei,
virtaa joku luonnon voim-
ma lisäämään kehityksen

kykyä.
Ja sitä äitini; äiti ai-
na minulle toimitti; että:
jos hänen vanhin sisaren-
sa olisi tehnyt mielen-
sä mukaan niin silloinkin
yhteiskunta järjestelmä oli
saanut kukoistavan alun
joka olisi luonut ihmiskunnan-
le onnea - - - - -

Mutta se mies joka ei aja-
teltut muuta kuin sen ai-
kuisia oloja. Mutta Toi-
sin lienee ajatellut äitini,
äidin sisar koska oli aina
näin huokaillut:
"Kyllä niitä valon rauka
reita vielä nousee, onhan
maamme suuri ja aina vii-
kastuu."

Eero Eronpoika Eero.

Sirje Finburyitä.

Sisältö: Lupaukseni. - sopu-
sointu. - pahankurinen mi-
es. - epäily, josko poistun.
Minä, joka tahdon pi-
tää lupaukseni pyhäinä ja
rikkomiattomana, tahdon
nyt julaista julkaisumeros-
sa kirjoituksia, jos Toimi-
tus sen sallii. Mutta, mikä
ei, ei kai toimituksella
ole sitä vastaan mitään.

Olisin kuukausi sille,
vairuin ajatuksiin -
hyvin syviin -, että mi-
tä " a. e. s. erakon " vuos-
juhlassa s. o. vuosikokous-
ssa, juhlitaan ---? Mutta,
lohdutin kuitenkin itse-
äni sillä, että: " Ouhhan seu-
ralla oma " huvitvimi kun-
ta " antamaan ohjelmaa,
kuin me vaan, - tarkoiti-
tan: me sanomalehti mee-
kerit -, annamme puo-
lestamme maikkaita
"juhla julkaisujen" san-
omalehteen."

Olisin ajateltuani,
kuinty huomioni erityi-
sesti noihin sanoma leh-
ti kirjoituksiin joita
mulla -, tulee olemaan
kaikilla jotka juhlita
meinaa kerta nauttiak-
kin. Ajattelin vielä,
että: " A. E. S. Erakko " on
onnellisin seura mitä
maa päättään kantaa."

Ajattelin, että: " se on
hyvän siemeniä kyt-
vänyt yhden vuoden
ja nyt vuosikokouksen
juhlassa sitä oikeen:
täysin siemauksiin
nautitaan. Koitki tulee
olemaan sopuisinun
kukkulalla veljey-

aatteen kunniaksi.....
Ei yhtään vilppia piile
kenenkään poveraa. Eiku-
kaan tahdo nähdä, että
herkempaa sorrettaiiin,
tai, että riitaa kenenkään
sanoissa Toista kohtaan
on. Ei myöskään sanoma-
lehti kirjoituksissa ole
mitään rehoista, että em-
me Toisiamme ymmärtöisi.
Kaikki on itoista - yh-
dessä vuodessa opittua
- voittokulkua ikään
kuin: " vuonna 2,000 "
kousovaan!" - Anteksi,

olen normaali tilassa.
Waltimo työ" säännöllis-
ti! En hauraita! Ei yh-
dessä vuodessa opita mi-
tään! Koska ei ole opit-
tu kymmenesräkään ---!

Onnen vuosi kokouksen
rakemään ja kuulemaan,
jostko oli normaali kun-
nossa! Voikko erhetys...?

x

Tiesin kyllä, että kokous-
oli suntoisina 1 p:nä ja Toos
21 p:nä t. k. ja sempä vuok-
si pistäydyn kuulostaan,
ja mahdollisesti ottamaan sano-
malehti uutisia "juhla julkoi-
suun." En kuitenkaan uskat-
Tanut Tulla sisälle kokous. keu-
neeseen, kuuntelin vain his-

supain seinän takana. Pet- Warttokaappa vähä --- !
käsien myös jos ne minut Tapaa Ossian loita ei ollutkaan min!
vat niin saan ruuskaa, sekä Tur „pahankurinen mies” ei suos-
mahdollisesti jos menisin risät. Tunutkaan pöytäkirjuriin sis-
le niin ajoivat ulos huonees- lukuvastuun. Voitti että: pöy-
ta, koska ne kerran „laskujen takkiruri oli saanut väärän ku-
tekiänkin” keskeyttivät van sisluunsa. Ja yhden „pahan-
hommostansa, ja ulos ajaminen kuisen miehen”, ja ka niin osasi
olisi ollut häpiä itsenäisellä- väittoa, Täytyttiin muttaa kokonai-
udelleni - ei minulle -, ei! nen pykälä toisiin kuuluvaksi,

Mutta kuitenkin kuului set- samalla kuin pykälän muttami-
vään, vaikka en ollutkaan risät- ren tähden, ei pöytäkirjuri tullut
la, miten 7 p:n pöytäkirjasta saamaan herra Toloselta ritarin
luttuun: „ --- lupaisi rakent- merkkiä patenttineen pöytäkir-
taa sen mallensa, ” n. o. rakentaa jain kirjottamisesta. Olin
omalle mallensa seuralle huoneen. tran minä ainakin tössä tapa-
Wo! kuin olin miehesäni, että: „jo ukressa „sydänköpyni” eh-
nyt seara saa huoneen lahjaksi.” dotus asiaan utarannut vaik-
olisin mielelläni luttu risalle ka pari- kolme setoa puntta,
kiitteleminen lahjan antajaa, vaan jos en enempää.

en uskottanut. Mutta, kuitenkin
henkessäni yhdyin sen miehen
punteen, joka - vanhan toppansa
onukaan loikoilee kokoustilai-
suuksis pitkin penkkiä ja nytkin
loikoili matka poterin pätkä ja -
ranvi: „ otetaan kütöllisyydet
la vastaan Tarjous.”

Muttin kuitenkin mieltäni ja
ajattelin: „ julkaisempaa pari
untista „ Orpo ” lehdessä. En-
riksikin miten nero oli 7 p:n
pöytäkirjuri seuralle huonetta
henkimaun ja toiseksi sydän-
mottien kütäksät hyväntoi-
sudesta.

Hyvät juhla vieraat, nyt
lähdän pois! Työdan siis et-
lette suutu juhla kirjoi-
tukristani: Nyt täytyy loh-
teä kotio kirjoittamaan
ensimmäiseen numeroon jos-
ko petyin sisältö” rikkaan
ohjelmaa ja hilpeän mi-
lialan Toivomuksissani,
sekä juhla kirjoitus-
ten jätke katsauksia.
Hyvästi! Jaa, jossontään
olen loppuun asti „kikk-
ko hoitai höjympiäkin!”
Tolonen.

Ensimmäisen toiminta vuoden
lopussa.

Vuosi on kulumiselta siitä
kun ensimmäisen kerran a-
jalus kajahti oman yhdis-
tyksen perustamisesta il-
moille Suomalaisen kerkun.
dessa täällä vieran kansat-
lisuuden eramaassa. Jokai-
nen muistaa missä tarkoi-
tuksessa yhdistyksen perus-
tamisen harpeellisuus ilme-
ni niin ei ole tarpeellista sii-
tä enempi mainita, vaitis
on myöskään sanoa mitä
yhdistys on vuotusalla toi-
munnallaan aikaan saanut
suurta ottaa ei, mutta jouk-
komme kuu on pieni jois-
ta yhdistys muodostuu siitä
jokuu myöskään että yhdistyk-
sen toiminta on myöskään pien-
tä. Mutta korri pienikin
kaunistama yhä ishyvä all.
Taville todistaa että emme
mitään tahdo joukkona pie-
venä tahdota toimittomudessa
one todistamme sillä tah-
dovamme kunnua siihen köy-
hällistö joukkoon joka ei pi-
dä rahaa Jumalansa
vaan vaatii toimien tulon
työnsä tuloksista jouka
sillä kullau himoinen ylimys.
Tö on ristämät vaitäin hy-
vin voinin kunnun se tah-

tos sanoa työräen työntu-
lokseen lainturvaamana
Jumalan sunaamana ja
soitavien suojelmana omak-
seu.

Vuoden toiminta on ois-
tanut että se alkava ajo-
tus yhdistyksen toiminnan
suhteen ohjelman suhteen
ei voinut pitää viriassi
toiminnassa, vaan on yh-
distyksen sisään tulehkei-
pukattanut köyhälitän oma-
ihantien työräen aemau pa-
rantamis kysymyksen joka
seksortoiselle maailman van-
halle katsautokannalle tun-
taa alas sortajamme, me vaadim-
me aikautta!

Rohkeata on ajatella että jouk-
ko pitkäinen kuin me voi-
simme jotakin aikaan saa-
da, mutta maasta se pieni-
kin ponnistaa niin silloin
on selvää että mekin omo-
dostamme pöyrteen aate-
virrassa. Jos me toimitto-
mudessa olisimme vuoden
viimeisen viranuit niin olis-
allut selvää että emme silloin
olis mitään aikaan saanut.
Jaitkaamme entistä toimiv-
taamme yhä irotkaammien
alkavana toiminta vuotena.
Muistakaamme, että me olem-
me köyhällistöä meidän on

kukistettava nykymies järjes-
telmä yhdeiskunnasta josta
on rakennettu omaehtoinen
pyynnin ja valtiiden pitarit.
Se meidän on kukistettava
sellainen yhdeiskunta jär-
jestelmä jossa jotkut ovat
oikeudet elämään loisisin
työnraatajain kustannuksel-
la.

Meidän on innokkaasti työ-
kennettävä se kanavan
kaivos työssä jonka keuh-
kisto on alkamut aikessa
saada kirkollinen vana-
veri liikkeelle josta vuosi
satoja on levinnyt turmeluk-
sen siementä kansaan.

Sanoisin kauan kuluwan
aikaa ennenkuin ajaliet
ovi täysin pudistaa pois
päättään kalleit jotka
kirkollismilitit turannit
ovat heidän ympärilleen kier-
tänyt jos sitä aikaa ei mei-
dän silmät näe niin nau-
sevat potit on aulava kii-
toksensa kaudassa maakaan-
villu kiitä että ne ovat al-
kausit liitromaan puttuam-
paa heikoa ja siten tehneet
heille voiton mahdollisuuden
helpoumalasi.

Sis onnea alkavan vuoden
toiminnalle.

Kirjoitti Linnus R. Nyström

Ehdotuksia

Kirkkoihin kannattajia sai
lehden perustamis puolelta alus-
seu ja tunnustaa täytyy, että
lehti on elonvoimaisuna koko
vuoden aikana tullut sään-
nöllisesti ulos. Tästä hyvästä
tä menestyksellisen täytyy suu-
rin kiitos lausua lehden toi-
mituksessa työskenteleville hen-
kitoille. Lehti on tullut ulos
suurempaa mitä se ovrin.
nainen määrä onkaan ollut.

Wyl kun nousseva vuski alkoo
ja luultavasti ajotaan yhä
edelleen lehtiä ulos antaa niin
olis silmään pitettävä että toi-
mitukseen valittaisiin, jos ei en-
tiset suostuisi olemaan toimes-
sa jota minä toivonin, sellai-
sia henkilöitä jotka ovat to-
dellisesti toiminta halusia.

Kokemus opettaa että lehden
toimitukseen tarvitaan aikaaan-
sa uhravia henkilöitä ja jot-
ka ei lyö lehtiäviään laimi.

Samalla on myöskin lehden
kuntain enempi muistettava
lehtiä kirjoituksilla joita viime
vuotena on yleensä saapunut
toimitukseen ulkopuolelta vähän
sitte olisi hauskenpi kuul-
la lehtiä kun kirjoituksia
olis laajemmalla ja lehden
sisältö tulisi olemaan moni

puolisempi siten tulis myös
toimintu työ suuresti huojen-
netuksi

∴

Wuosi jonka loppua me nyt
olemme kokonutunsi viettä-
mään on autannut opetusta
ononessa pienessäkin seikassa
lehden toiminnan suhteen. Niin
pää si aluksi huomattu sitä
että lehdessä tulisi ilmoituksia
mutta niin on kuitenkin käy-
nyt ja se on hyvä. Lyhyt ai-
ka takasin keskusteltiin ko-
kouksessamme miutkäläistä hin-
taa otettaisiin hyväksyttiin jok-
sokunnan tekema ehdotus vuosi-
kokoukseen asti, puolestani eh-
dottaisin; että: Sellaiset ilmoituk-
set jotka ei ole viittä sivia pitum-
mat otettaisiin joko kokou-
ksessa määrän mukaan maksu puoli-
pennia sivittä ja jos ilmoitus
lajun yli viiden sivin, että
annettaisiin alennusta siten kat-
sivia puolella pennillä ja koko-
paltainen ilmoitus yksi sillinä
kuusi penniä

∴

Ehdottaisin myöskin että
niistä sanoista mitä ilmoi-
tuksista on tuloja annetta-
isiin silte henkilölle joka leh-
den kirjoittaa lukukunnaisiksi
yksi neljännes ja siille an-

nettaisiin kaksinejänneksi
palkintona jotka ovat enin-
kirjoittaneet kirjoituksia leh-
teen palkinnot jaettaisiin jo-
ka kuuden kuukauden peräs-
tä. Yhden neljänneksen ehdot-
taisiin seurau rahastoon.

Palkinnot tulisi jakaa neljänne-
ksi osana, lähemmän palkinno-
jaan ehdottaisin lehdessä yhden
toimittajan ja kahden ulkosa-
joain alvau henkilöille lähem-
män määrärajan mukaan su-
pottamaksi, kaksi jälkimäistä
tulisi seurau silti varien valita.

∴

Tietäväksi on että ei ilmoituk-
sista suuritakaan raha mää-
rää karttuisi eikä se salun
halun lähden kukaan pyysi
si liitkaa kirjoittamaan, että
ei ole pitättävissä liitkannista
tuleksia kirjoitukseen suhteen.
Ehkä kuitenkin se kunnia että
pääsee osalliseksi jokuksien
palkintoon saisi aikaan sen
että olis kirjoituksia piissa-
maan asti.

∴

Uutta jokoitunna valittavissa
toivonisin pidettävän silmällä
että valitaksi tulisi myöskin
yksi nainen, tulisin siten
naisiinkin otavun enempi
asaa seurau toimintaan
josta ne ovat liitaksi pyydyt viliän.

Kari Linn S. Kurttin

Aattoni armaat

Minä lemmin teitä aattoni armaat
Sill' into poveranne uhtava on!
Kyll' toisinaan leikkunni hurjalla näytlää
Waan intoa intoa lisää on vaan.

Tavallanne raivoon myös
On laistelon elos; sointua yhti,
Siis aattoni armaat
Seuraanne tyytyvä on:

Me kuljemme yhdessä
Maittamme määrä on ylös
Wormatoss myrsky aalloissa paukaa
Ei rauhaa muu on sos:

Waan satama onnen ja rauhan
Meill' vihdoinkin lepoa suo
Ja myrskyn ääni hiljaa kaittuu
Sulo kyyneys sijaan vaihtuu.

Työj. Selma.

Sähkö sanoma
Oyrolendun Espaniasta.

työj niin pahasti etu aii-
hin on onaudeton pussatu.
:

Smilar Jussin Linnuksen
Sähkösanomalehtiäin koutoo-
sin koutis saapui Oyrolen-
dun julaisitavaksi seura-
vat sähkösanomat.

Prinsessa Isabella palasi kat-
bastusmatkastaan illalla, he-
vonen pötkäsi häntä vasten
naamaa joihin huuli sär

Suomalaisen saunassa Tanstas-
sa joka sinne hiljattain on saa-
tu valmiiksi ei ole naisia on-
ken onnellisnäyt. Nyt on kuitenkin
annettu kolme kyyväriä pitkä on-
te jolla naiset voivat suojua it-
seään tämä keino on tus-
mit kannaan enempi naiskyl-
piäitä. Eikö ole viisas keino?

Kohtalonko wa...?

Sitten aurinko oli jo laske-
nut ja kuun vaan antoi him-
meän valonsa yläpuolelta
putten latvain. Pilvet kut-
kivat hitaasti eteenpäin si-
vellen kuun täysinöistä mu-
otoa ja hämmen täkensä
muutenkin kuun sameaa
valoa. Oliko pilvet tahto-
nut tehdä piloa kuun put-
teista poskista, vaikkoo
kuisallisesti hövöisten rau-
kaista meitä joutka olim-
me yhteistyön hedelmät
katsonut ylen ja lohtonut
harvoitteen kapitaatin
kauppa tavaraksi --- ?

Luusi miehinen rak-
ki oli ostanut juuri, ju-
nosta utos Mareeban kon-
talle. — Täytyy sanoa: kent-
tä, sillä asema se ei ollut,
vaikka punan omistajain
pääkonttori oli vain muu-
taman kymmenen jalan
päässä siitä —. Samoin
oli tavaramme, s. o. noatka
kapistukset, utos nostet-
tu, kuin jokin joukosta kysyi:
— "Mistä kortteeria men-
niän hakemaan?"

— "On toivottavaa ajatella
ni turhaa kysellä mistä
kortteeria hakeaan.

Mennään jonkin puun-
juurelle lepäämään. Mi-
nun vaan tarvitsee kantaa
näma pakassini tästä joss-
nekin muuttelu." sanoi
sakin nuukin mies

— "Eikö me sitte ensän
mennökkään, rautatien
hotelliin" yksi, siitä ennen-
kin on ollut?" sanoi edellinen.
Toiset koikset varttaivat
mitä "Pitkä mies" sanoisi
sekä kassoiivat odottain
häntä.

— "Ei eletä nyt pojat
min hyvin, että hotelliin
mitä. Hajoitetaan mukava,
tuotta jostain syrjällä.

Ehkä siitä löytyy." sanoi
viimein Pitkä mies vältä-
ten kaupunkin syrjää.
"Rahat saattaa loppua
vielä kesken ennen ter-
toista raadaan."

— "Jätetään tavarat
lähtään ja mennään it-
sellemme ^{hajoittelemaan} maakeunpaik-
ka. Jonkin rentoan oli-
si paras jäädä tavarain
luo." huomautti yksi
joukosta.

— "Hyvä! Mennään sit-
te! Mutta kuka jää
Tavarain luokse?"

— "Syllä minä jään!"
sanoi Hemmu.

Me Toiset lähdimme — „Tässä on myön kortteeri;
hajiskelemaan makuu ja nyt löysimme!”
paikkaa, paitsi se joka — „Mitä? Joka ne popot
tavarointansa mutti pois löysivät makuukammari-
roulataien varretta sin- on, vai mitä te puhutte?”
ne pain misä, kotme kuu- kysyi Pitkä mies.
kautta sitte, oli ollut — „Kyllä me löysimme.”
telttame. vastasi Jussi.

Hetken kaupunkii-
laidassa hapanoitua-
me sanovi Pitkä mies, ja
ka oli vanhin joukosta-
me sekä omos mustan-
täysparran.

— „Eiköhan olla tän
levä lehtien puun
alla, ettei hostet nouse
pällemme?”

— „Eikö löydellä jotain
mukavempaa paikka. Tä-
mä on sitti liika alastoin.
Eikäi me telttaa pystytellä?”

— „Mitäs me sitä yhden
yön lähden viitsimme
pystyttää!” Tuumoi Pitkän-
miehen syli lapsi. — syli-
lapsiksi nimitettiin sitä jo-
ka aina tahtoi olla Pit-
kän miehen mukana.

Kyt oli joukkomme ha-
jaantunut jonkun verran
toisistaan. Minä ja Jussi
alimme kiivetä vaisto-
noisesti erään risu majan
luo. Jussi ihastui heti ja
Tuumoi:

Kuu oli peittynyt vah-
vemman pilvi kerroksen
ta, että tuskin sen valo
oli olemassakaan.

Pitkä mies oli jo tullut,
sekä „syli lapsi”, risuna-
jan luo, mutta kuin oli
pimeä niin kysyi Pitkä
mies, joka ei tupakoinut,
— „Onko kellaän tulitikk-
kuja?”

— „On minulla!” sanovi
Jussi.

— „Tarkastetaan mistä
sinne sisälle päästään.”

— „Ovo ottakaan nyt tuli-
jolla vaan on tulitikk-
kuja!” sanovi „Syli lapsi”

— „Warttokaan, warttokaan
nyt vähän!” vakutti Jussi,
ja samalla räppäsi tulen.

— „Alkään vaan poltta-
ko sitä!” kuului englan-
ninkielellä naisen ääni;
lähseisen talon pihasta,
kuulla vasti se oli sen ta-
lon emäntä.

— „Ei me sitä poltta! Me
vaan tarkastetaan mikä se

ou! eke meinaamme olla
sielä yöstä!" vastasi Pitkä
mies joka osasi englannin-
kieltä.

— "Se on meidän siian
karsina! Ei se keksomii-
secta parane!" hmsi noi-
nen ja meni sisälle tuo-
ruuseen.

Tari poikaa, jussi ja ryli-
lopsi, olivat jo konttineet
nelin ryömin mögan si-
saan tulitikkun valkeat-
la tarkastelemaan muka-
vuuksia.

— "Mitäs tuo akka sa-
noi? Fluvittaisko sitä
tulla meille yöksi?"
kysyin epäillen ja sa-
malla ivaten kortteerin
hakua.

Pitkä mies kertoi ak-
kan kanssa keskustelun,
joka minun si tehnyt hyvää vai-
kutusta. Ja senpä vuok-
si sanoin varmalla
äänellä.

— "Mutta, minä en
ole tässä yöstä! Etamut-
ta ei kehtaa nousta
ylös, kuin se on siian
asunto! Täytyy maata
iltaan rakka nälisän-
sä!"

— "Puhut joutavia! Eihän

sielä nyt ole sihaa!"

sanoi Pitkä mies.

Ne jotka olivat sisät-
le kontanneet tulivat
nyt jo pois ja sanovivat:

— "sielä olevan hyvän
kortteerin" vaan ei sekaan
minua miellyttänyt. Olihan
se siian koti sitti josvoik-
ka se oliskin ollut hieno.

Pitkä mies pysyi var-
mana ja sanoi:

— "Täätä sitä yöstä ollaan
ja aamulla noustaan ylös
niinkuin kaikki. Toisetkin.
Wai mitä ne sisällä käviät
meinaa?"

— "Ensi tuokan patjat sie-
lä on!" intoi ryli lopsi.

Nyt mentiin tavarain tuo-
ja väitettiin löydetystä yökor-
teerista muunnessa.

Toiset yh-

tyivät Pitkänmiehen kanssa

menemään, vaan minä sitä

vastoin yleisin eikä suos-

tunut heihin. Omenin sen

miehen kanssa joka alkoiin

sakissa oli hoksikelemaan

hauskempaa kortteerin jonka

teimmekin teltan katosta.

Etamalla kuin Toisemme

toivattiin Maruban valla

kadulla, olivat he kaikki

nousseet ylös niinkuin Pit-

kä mies vakuutti ja ei heis-

Tä voinut päättää misä

he yölä oli ollut, olivatko kos 2/6 listalle, vaan jäles-
 sitte olleet Hotellissa, eli Tapain pytkäsi nimensä
 nään karsinassa... Ei yli, eikä suorittanut lupastaan.
 edes hajustakaan...! Sama.

J. O. P. la.

Kolme hyökkävää.

Yleisöitä.

Finbury 17-6-03.

Täten tahdomme julki
 saattaa tilit lista keräykses-
 tä kasiharmonia varten. Ke-
 räyksen otti osaa seuraavat
 henkilöt:

	S. d.	
rouva Anna Koivunen.	1.-	
" Juri Dauskanen.	- 4.	
rekä, Herra L. R. Nyström.	2. 6.	
" W. H. Koskinen.	1. -	
" Et. E. Lundan.	1. -	
" J. O. Teurata.	2. -	
" C. Henrikson.	1. -	
" H. A. Koskinen.	- 6	
" Kesto.	- 2.	
rekä J. O. P. erästä loskusta		
lupaamat tulot	1. 3 1/2.	
	<u>L= 0. 10. 9 1/2.</u>	

Beunaatta vetten virtojen,
 mun rintani rauhan saa.
 Ja kosken kuohut aaltojen,
 sydän tunteja huojentaa.

Mut' jylhää täkkin rientonun,
 Koki kovaa kuohinaa
 Kuin kosken pauhu huokien
 pauhaa aallot myrskyjen
 Ja rinnan kanssa ystävyttä
 rakentaa näät kuohut (-)
 Kanssa liiton lempeyttä
 huokuu sydän huokuset (?)
 Ja aate ystävyttään,
 Ja aate veljeks' yhtyen
 Lemmeltää nää liittyen
 ja kanssa sydän huutojen (?)
 huutaa yli huutojen (?)

yllä olevan summan keräyjit-
 te tahdomme lausua vilpittö-
 mät kiitokset, siitä osaa otta-
 vaisuudesta joka mahdollisest
 on asket eteenpäin keskuudes-
 summe samalla kuin yhdessä
 vahvencet yhteistoiminnassamme.

Tehden aina ystävyttä,
 osoitamme mielevyttä.
 Kunni" kolme hyökkävää"
 katso heidän paulojaan.
 H. Koskinen.

J. O. Teurata.

(johtokunnan puolesta.)

Huom. F. Hillman merk-

"Isä: " Poika, missä äitini on?"
 Poika: " Hän juoksi kaksimäntä
 sille, viideltä oninuntika maapurin."

Mikä on syynä ihmis-
kuunnan kurjuuteen?

Tätä kysymystä ajat-
lessani johtui mieleeni eräs
toinen kysymys jonka jo-
hasena paitaressuna opin
ulkoa lukemaan, se kuuluu
näin:

„Mikä oli syynä meidän esi-
vanhempamme syntiin?”

Vastaukseksi, kysymyksen
tekijä, on laatinut seuraavan
separatoksen:

„Perheiden kateus ja he itse
jotka vapaan tahtonsa pa-
hoin käyttivät, enemmän
uskoivat käärmettä kuin
jumalaa ja söivät kielletyn
puun hedelmistä”

Tällaista vastausta on
pidetty täysin tyydyttä-
vänä huolimatta siitä,
että se on kaikkea totuutta
ja johdonmukaisuutta vastaan.
Sillä niin kauan kuin ihminen
on henkisesti niin alhaisella
kehityksellä, että sille ei ole
itsellä mitään arvostetun-
kyä johon voisi tuottaa on
sille helppo tehdä kysymy-
ksiä ja antaa vastauksia mit-
laisia tahansa. Vaan sille
kun ihmisen aivoissa
on kehittynyt hermo-
-

ka avulla hän voi omintakei-
sti arvostella asioita on hänelle
mahdoton uskoittaa mitään jo-
ka ei ole totuuden kanssa joh-
don mukaista.

Meidän aikakaudella ajatteli-
at todistavat taon vastauksen vää-
räksi; tekemällä sen johdosta
kaksi vasta kysymystä:

1°. Jumala joka loi ihmisen
ja antoi sille niin suuren tehtä-
vän, että hänen tuli olla luoko-
luomakunnan hartiiana (korun-
na) min oninkä tähden juma-
la kuitenkin loi käärmeen ih-
mistä etevämmäksi, että sille oli
kykyä pettää henet?

2°. Jumala joka alussa siuna-
si ihmisen ja teki hedelmän-
reksi, sekä antoi vallan hänelle
käyttää ravinnokseen kaikk-
kinaisia puun hedelmiä ja
ruohon siemeniä, niin min-
kä tähden jumala sille myö-
hemmin kuoleman uhalla
kielsi ihmisistä syömästä
erään puun hedelmiä.

Väitän kysymyksiin vas-
taa uskottavat, totuutta kier-
tämällä, niin kuin esim. noin:
„Jumala asetti ihmiselle
kielletyn puun koetellaakseen
sen avulla ihmisen tuotta-
musta ja uskollisuutta; sekä,
että ihminen siten saimok-
sollisuuden itse valita

vuotavalla nesteellä voivat he
Tarmolla kansan enemmistön p-
Ten heidän on helppo ratsastaa
sen niskaan päältä. Siksi suojie-
levätkin parvarilliset Tuota puun-
ta laatimalla yhä uusia lakia sen
suojilemiseksi.

Kun puun nesteen myrkyllis-
nen vaikutus on ollut niin suuri, että
se on riistänyt ihmisistä järjen
ja saattanut monet siihen tilaan,
että he eläimellisten, radkojen
tekojensa tähden on tuomattu
ihmiskunnan raukalle vakin-
kolliseksi, on näiden onnetto-
main raukkain kurissa pitämi-
seksi parvarillisten hallitusten
täytynyt laatia lakeja joiden
nojalta nuo raukat tuomitaan
vankilan komeroihin.

Eikös tässä esinny ihan
täydellinen yhtäläisyys sen
puun ruhteen joka muinoin
oli Edenin paradisisissa. Kun
Jumala tiesi puun vaarallisuun-
den vaikutuksen olisi hänen
pitänyt sanoa Adamille
(joka sitä ei tiennyt): "Kaada
pois tuo puu se on sinulle
vahinkokellinen." Vaan niin ei
Jumala sanonut. Hän asetti
vaan ihmisen kieltäymys kyvyn
kiirastuleen saadakseen
säilyttää kielletyn puun
ja sen mukana myös yksityis-
omistus oikeuden ja riidin-

hän raamatta ei enään olisi
kehannut meidän yhteiskunta-
järjestyksen murkkakiveksi josta
sitä papisto on yleillen kehu-
nut. Harmaankin Jumala on ollut
hyvin parvarillinen ja samat-
ta vartiomies, kun hän ihmis-
elämän uhalla tahto säilyttää
hyvän ja pahan tiedon puun
omaksi yksityis omaisuudeksi.
Samaa periaatetta on sittemmin
noudatettu vuosituhansia.

Raittius seuroja on tosin sitä
harrastavat perustaneet vaan
niitten toiminnassa ei ole
uskallettu tuon vanhan rau-
matuttaren periaatteen yli. On
vaan tyydytty samaan itsen-
sä kieltäymiseen. Ei voi kieltä-
ä tälläkin toimenpiteellä
olisi jotakin aikooaan saatu,
voitpa kyllä tiedetään ettei
sen avulla koskaan tullut sa-
maan toivottua päämäärää
täydellistä raittiutta. On
se kuitenkin ollut omiansa
kosvattoon tahdon voim-
maa ihmisen itsensä hel-
pitsemiseksi ja siten valmis-
tukseksi vastaan ottamaan
täydellistä raittiutta.

Ohyöhemmät aate virtaak-
set kuitenkin jo todistavat,
että Jumala on muuttanut
aattonsa suunnan. Sitä hän
on puhuttanut henkensä

Tummahduksen kansan syvimpään keirokseen ja antanut heidän ymmärtää millä tavalla on todellinen pelastus saatavissa tuon kielletyn puun turmelevosta vaikeruksesta. Kansat syvätriviä huutavat nyt hallitsiville:

" Me tahdomme kuatua omiin, tuon puun! Me emme tahdo enempi nauttia sen turmelevaa nestettä!"

Waan puun suojassa loikovat vastaavat:

" Ei, ei puuta, ei kaadeta, sehän olisi perustus lakien mukaisen omistusoikeuden ja elinkeino vapauden sartaamista.

Mutta kansan huuto on kaikuva yhä voimakkaimmin:

" Me tahdomme kuatua tuon puun! Me tahdomme hävit-
tää kaikki oritvais orkeudet!
Me tahdomme taran hallita
luonnon rikkaudet! Me
tahdomme hävittää pois kai-
ken onikoi on kansan tervey-
delle vahinkoollista! Ja ellet-
te tahdo taippua meidän
vaatimuksiimme on saman
puun tuhka latva, onka alla
te nyt loikoilette, murhaavatei-
dit, meidän sitä kaatoissa!"

A. E. Lundan.

Tuon kirjoituksia on saap-
nut epämaäräisillä opilla
ja kun lehti on muutenkin
ilmestynyt kahdesta eri pai-
nosta ovat kirjoitukset sen-
tähden joettut, satunnan
kautta, säännöthövästi.

Toimitus.

Toisuus, ihanoinen."

Katso taas: nyt, vaan
älä työtösi heitä pois.

Älä unhoita kuonsanaan,
vaikk' ajanjakso sul'ois.

Ei turhaa työtä ole tää,
Waikk' moni sen hylkijää."
Ei kurjuus poistu siitä,
ett' pitkällä sitä tirkistää.

Työhön yhä käsiksi käy,
käy pentoimaan madeinöisyyttä.
Älä kitsastele vaikka ei näy,
kiittävä kulta henlessi työstä

Jatka työtäsi ain' etempään,
se on Jumaloinen käskey,
myös: sopuvointu ihanoinen,
jos siitä väärys väistyy.

J. O. Peurata.

Lehden toimitukseen
kuuluu: A. E. Lundan, John
Kotkamaa ja J. O. Peurata.

Finbary'issa Orpotehden
toimitus keräkuun 27 p. nä - 03.

J. O. P.